

Sygn. akt IX Ca 614/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Grzybek (spr.)
Sędziowie:	SSO Ewa Dobrzyńska – Murawka SSR del. Joanna Dąbrowska-Żegalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marta Borowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Olsztynie

na rozprawie,

sprawy z wniosku B. B. (1) i M. B.,

z udziałem Gminy B.,

o zasiedzenie nieruchomości,

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt I Ns 390/16,

p o s t a n a w i a:

I. oddalić apelację,

II. zasądzić od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestniczki

postępowania Gminy B. 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć

złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Ewa Dobrzyńska – Murawka Beata Grzybek Joanna Dąbrowska-Żegalska

Sygn. akt IX Ca 614/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy B. B. (1) i M. B. wnieśli o stwierdzenie przez zasiedzenie z dniem 1 października 2005r. nieruchomości gruntowej tj. działki nr (...) z obrębu D. o powierzchni 0,0155 ha położonej w D., dla której Sąd Rejonowy w Piszcu

prowadzi księgę wieczystą Kw. Nr (...), której właścicielem jest Gmina B.. Wnioskodawcy wniesli o zaliczenie do okresu zasiedzenia posiadania przez poprzedników prawnych.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawcy wskazali, że są właścicielami gospodarstwa rolnego w D. oznaczonego numerami działek (...) działki oznaczonej numerem (...). W obrębie tych działek położona jest działka nr (...), która według ewidencji i księgi wieczystej jest drogą. Jednakże faktycznie nie jest to droga, a działka od zawsze włączona jest jakby do gospodarstwa wnioskodawców. Jest zamykana bramą i dbają o nią wnioskodawcy, koszą odśnieżają, gospodarują. Gmina nigdy nie interesowała się działką, nie wykonywała swoich uprawnień właścicielskich. Działka ta nigdy nie była faktycznie drogą.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania Gmina B. wniósł o oddalenie żądania w całości wskazując, że wnioskodawcy nigdy nie byli samoistnymi posiadaczami przedmiotowej nieruchomości. Na przestrzeni ostatniego półwiecza korzystały z niej również inne osoby i podmioty, które miały siedzibę w budynku przy ul. (...). W budynku tym początkowo znajdował się dom dziecka, później było tam przedszkole, a także Zakład (...). W następnych latach w budynku wydzielono mieszkania komunalne, których najemcy także korzystali z przedmiotowej nieruchomości. Do chwili obecnej M. S. (1) przechodzi przez przedmiotową działkę w celu dojścia do swojej piwnicy. Wbrew twierdzeniom wnioskodawców działka nr (...) wykorzystywana jest jako drogą przez mieszkańców bloku przy ul. (...)aa także przez inne osoby. Wnioskodawcy korzystają z przedmiotowej drogi na takich samych zasadach jak inne osoby. Nie można więc uznać, że kiedykolwiek byli jej samoistnymi posiadaczami.

W toku postępowania wnioskodawcy zmodyfikowali wniosek w ten sposób, że wniesli o zasiedzenie części działki gruntu nr (...), to jest za wyjątkiem tej części działki, z której korzystali sąsiedzi wnioskodawców - małżonkowie S..

Postanowieniem z dnia 24 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Piszku oddalił wniosek o zasiedzenie nieruchomości w punkcie pierwszym oraz zasądził od wnioskodawców M. B., B. B. (1) solidarnie na rzecz uczestnika postępowania Gminy B. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego:

Działka gruntu nr (...) położona w D. o powierzchni 0,0155 ha jest drogą i stanowi własność gminy B.. Działka nr (...) powstała z podziału działki nr (...) ma działki o nr (...)/I. podstawie ostatecznej decyzji Wojewody (...) - (...) z dnia 27 grudnia 2010 r.

Gmina B. własność działki nr (...) nabyła mocy prawa, nieodpłatnie na podstawie decyzji wojewody (...) z dnia 18 marca 1991 r. wydanej na podstawie 18 ust. 1 Ustawy z dnia 10 maja 1990 roku przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych

Działka nr (...) stanowi dojazd i dojście do działki (...) stanowiącej własność M. B. i B. B. (1), do działki (...) pozostającej we współwłasność M. i B. małżonków B., D. i W. małżonków J., K. T., M. T., Z. T., D. S. oraz gminy B. oraz stanowi dojście do przybudówek do budynku mieszkalnego stanowiącego własności małżonków S. posadowionego na nieruchomości położonej po lewej stronie działki (...) patrząc od drogi wojewódzkiej nr (...), z którą graniczy działka (...). Na działce nr (...) posadowiony jest podpiwniczony budynek nr (...). W budynku przy ul. (...) w D. znajdują się m.in. lokale mieszkalne należące do M. B. i B. B. (1) oraz Gminy B. zajmowane przez lokatorów. Na działce nr (...) znajdują się budynki gospodarcze wnioskodawców.

Działka nr (...) nigdy nie była w wyłącznym użytkowaniu M. B. i B. B. (1) oraz ich poprzedników prawnych.

Pomieszczenia w budynku przy ul. (...) użytkowane były przez mieszkające się w tym budynku we wcześniejszych latach instytucje: przedszkole, świetlicę gminną, Zakład (...). Obecni w budynku przy ul. (...) znajdują się lokale mieszkalne. Potrzeba użytkowania działki (...) wynikała z również z faktu, iż był to dojazd piwnic budynku ul. (...) i jedyny dojazd do kotłowni znajdującego się wcześniej w budynku przedszkola. Funkcję palacza w kotłowni przedszkolnej pełnił zarówno ojciec wnioskodawcy oraz inne osoby, które dochodziły do kotłowni przez działkę (...). Przez działkę (...) miał

miejsce niezakłócony wjazd ciężkich pojazdów, w tym m.in. szambowozu do studzienki kanalizacyjnej zlokalizowanej na nieruchomości wnioskodawców, ale obsługującej cały budynek przy ul. (...), do czasu podłączenia do kanalizacji miejskiej w 1995 roku.

Poprzednicy prawni wnioskodawców w związku z prowadzeniem gospodarstwa rolnego hodowali zwierzęta, które wybiegały przez działkę (...) na drogę wojewódzką nr (...). W celu zapobieżenia wychodzeniu zwierząt ojciec wnioskodawcy S. B. postawił na działce (...) bramę, która oddzieliła wjazd na działkę (...) od drogi wojewódzkiej.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji ocenił, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że ze sformułowania art. 172 § 1 kc wynika, iż podstawową przesłanką zasiedzenia jest samoistne posiadanie nieruchomości. Zgodnie z art. 336 kc posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto postępuje z rzeczą (władą nią) jak właściciel, o czym świadczą okoliczności dostrzegalne dla innych osób, wyrażając tym samym wolę wykonywania względem niej prawa własności (vide: wyrok SN z dnia 19 grudnia 2000 r., V CKN 164/00, Lex nr 52668; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2002 r., III CKN 891/00, Lex nr 54474).

A zatem ustalając istnienie władztwa nad rzeczą niezbędne jest ustalenie, iż posiadacz rozróżnia pojęcie władania rzeczą jak właściciel od pojęcia władania rzeczą z tytułu innego prawa niż własność. W tym ostatnim przypadku mamy bowiem do czynienia jedynie z posiadaczem zależnym.

Zgodnie z treścią art. 336 kc posiadaczem zależnym jest ten, kto faktycznie włada rzeczą jak użytkownik, zastawnik, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu I instancji, nie ulegało wątpliwości, iż wnioskodawcy M. i B. małżonkowie B. oraz ich poprzednicy prawni nigdy nie byli samoistnymi posiadaczami spornej działki o numerze (...). Wynikało to zarówno z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak również z zeznań samego wnioskodawcy.

Fakt, iż wnioskodawcy nie czuli się właścicielami działki (...), w ocenie Sądu I instancji potwierdza również stanowisko wnioskodawców w korespondencji prowadzonej z Urzędem Gminy B. w 2015r., w której wnioskodawcy nigdy nie wskazali na ich uprawnienia właścicielskie wobec działki (...). Także przesłuchany w sprawie wnioskodawca M. B. potwierdził, iż wymiana korespondencji z gminą dotyczyła działek, których są właścicielami, a nie działki (...), co bezspornie wskazuje, iż w 2015r. wnioskodawcy nie czuli się właścicielami działki (...). (dowód przesłuchanie wnioskodawcy - zapis z protokołu rozprawy z dnia 26.09.2017 k. 102)

Niemniej jednak Sąd Rejonowy podkreślił, że posiadanie samoistne jako jedna z trzech przesłanek koniecznych do spełnienia celem nabycia nieruchomości przez zasiedzenie nie wynikało przed wszystkich z zeznań samych wnioskodawców. Wnioskodawca M. B. zeznał, że z brama zamykana jest na drut, dlatego dostęp do przejścia jest swobodny. Wnioskodawca potwierdził, iż w czasie gdy w budynku zlokalizowanym na działce (...) znajdowało się przedszkole, była tam również wspólna kotłownia, do której dojsię znajdowało się od podwórza. Również od strony podwórza odbywało się dojsię do szamba zlokalizowanego na działce wnioskodawców nr (...). Nikt nie pytał, czy może przejechać przez sporną nieruchomość. Sąsiedzi M. S. (2), a państwo S. w czasie, gdy mieszkali w D. z drogi korzystali prawie codziennie.

Powyższe jednoznacznie w ocenie Sądu I instancji dowodzi, iż zarówno wnioskodawcy, jak i ich poprzednicy prawni byli posiadaczami zależnymi spornej działki. Przez cały okres posiadania nieruchomości mieli świadomość, iż sporna działka jest drogą będącą własnością uczestnika gminy B., zapewniającą komunikację działki wnioskodawców nr (...) oraz działki (...) będącej współwłasnością m.in. wnioskodawców i uczestnika postępowania z drogą wojewódzką nr (...).

W ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawcy nie przedstawili żadnych dowodów celem wykazania daty nabycia przez poprzedników prawnych wnioskodawców udziału we własności działki gruntu nr (...) i własności działki nr (...). W szczególności wnioskodawcy nie przedstawili żadnych dowodów wskazujących na datę pobudowania bramy

przez poprzednika prawnego wnioskodawców S. B., z budową której wnioskodawcy łączyli fakt zmanifestowania samoistnego posiadania spornej nieruchomości. Znamiennym jest, że sam świadek S. B. nie wskazał daty, kiedy miał postawić bramę. Zatem prócz nie udowodnienia posiadania samoistnego, wnioskodawcy nie udowodnili również spełnienia przesłanki 30 letniego czasu posiadania spornej nieruchomości.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, wskazuje jednoznacznie, iż przesłanki zasiedzenia, o których mowa w art. 172 kc nie zostały spełnione, co skutkowało oddaleniem wniosku o zasiedzenie.

O kosztach postępowania związanych z udziałem uczestników postępowania w sprawie Sąd orzekł w oparciu o art. 520 § 2 kpc, albowiem interesy zainteresowanych były sprzeczne.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł wnioskodawca zaskarżając je w całości oraz zarzucając mu :

1. Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie tj.:

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą pominięciem w swoich rozważaniach części materiału dowodowego w postaci zeznań wszystkich świadków wskazujących na samoistność posiadania Wnioskodawców, manifestowanie własności i upływu wymaganego prawem czasu (postawienie bramy przez poprzedników prawnych co najmniej 48 lat temu) a także bezpodstawne stwierdzenie, że działka nr (...) nie była w wyłącznym użytkowaniu Wnioskodawców oraz ich poprzedników prawnych ponieważ przez działkę tą przechodzili sąsiedzi, wjeżdżały służby komunalne do istniejącej na terenie działki Wnioskodawców studzienek kanalizacyjnych oraz służby w celu wwozu drewna na opał z pominięciem tej części materiału dowodowego, z której wynika, że wejścia i przejazdy przez działkę odbywały się za zgodą Wnioskodawców

- art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji na okoliczność ustalenia w jakim zakresie sąsiedzi (p. S.) korzystali z działki (...), bo jak się okazało w granicach tej działki sąsiedzi Ci wybudowali tzw. dobudówki do domu a zatem w zakresie tej części działki (...) Wnioskodawcy nie wnoszą o zasiedzenie

II.. Naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. :

- art. 172 k.c. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na niewłaściwym stwierdzeniu, że w stosunku do Wnioskodawców brak jest przesłanek do zasiedzenia wobec braku samoistności posiadania oraz wobec braku animus rem sibi habendi

- art. 339 k.c. poprzez jego niezastosowanie i wobec czego niezasadne stwierdzenie, że Wnioskodawcy nie udowodnili posiadania samoistnego, podczas gdy istnieje domniemanie posiadania samoistnego, a na Uczestniku ciążył obowiązek ewentualnego obalenia tego domniemania (art. 6 k.c.), co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie od uczestnika zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz zwolnienie Wnioskodawców z obowiązku wniesienia opłaty sądowej od apelacji.

Ewentualnie, skarżący po uzupełnieniu postępowania dowodowego wniósł o stwierdzenie, że Wnioskodawcy, nabyli w drodze zasiedzenia z dniem 1 października 2005 r. nieruchomość gruntową tj. część działki nr (...) (wytyczoną przez biegłego geodetę) z obrębu D. o ustalonej przez biegłego powierzchni położoną w D., dla której Sąd Rejonowy w Piszku prowadzi księgę wieczystą nr (...) której właścicielem jest Gmina B. oraz zasądzenie od uczestnika zwrotu kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota apelacji sprowadzała się do stwierdzenia, że Sąd I instancji wadliwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia wniosku o zasiedzenie nieruchomości gruntowej.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego z uchybień zarzucanych mu przez apelującą, a kwestionowane rozstrzygnięcie - oparte na prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy i na prawidłowej analizie prawnej zgłoszonego pod osąd roszczenia - odpowiada prawu. Sąd I instancji w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znalazły odzwierciedlenie w całokształcie zaofiarowanego materiału dowodowego. Dokonując oceny tak zebranego materiału dowodowego Sąd ten nie naruszył reguł swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych treścią przepisu art 233 § 1 kpc, a w szczególności zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Dlatego ustalenia faktyczne Sąd II instancji w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Zasadniczą przyczyną skutkującą oddaleniem wniosku jest okoliczność, iż nieruchomość, której wniosek dotyczy, wbrew stanowisku wnioskodawców, stanowi drogę gminną, co wynika z wpisu do księgi wieczystej, ale także wykorzystywana jest w tym celu. Potwierdzają to zeznania świadków, potwierdzają to zdjęcia znajdujące się w aktach sprawy. Już sama ta okoliczność skutkuje niezasadnością wniosku, albowiem przedmiotem obrotu (też zasiedzenia) nie może być droga gminna. (art.2a ustawy o drogach publicznych.). Stosownie do wyroku SN z 15 lutego 2012 r. I CSK 293/11 należy brać pod uwagę stan faktyczny nieruchomości, jej wykorzystywanie na np. inny cel. W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, że droga jest wykorzystywana na ten właśnie cel. Samo to jest wystarczającą przesłanką uzasadniającą oddalenie wniosku.

Niezależnie do powyższego, odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc skarżący upatrywali w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów polegającą na pominięciu zeznań świadków wskazujących na samoistność posiadania wnioskodawców a także bezpodstawne stwierdzenie, że działka nr (...) nie była w wyłącznym użytkowaniu wnioskodawców oraz ich poprzedników prawnych.

W ocenie Sądu II instancji zarzut ten nie może zasługiwać na uwzględnienie. Podkreślenia wymaga, że prawidłowy zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Skarżący tymczasem żadnych twierdzeń w tym zakresie nie podnosili, a zarzut apelacji sprowadza się do zakwestionowania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny, że wnioskodawcy nie byli posiadaczem samoistnym nieruchomości. Podkreślenia wymaga, że sami wnioskodawcy w sposób jednoznaczny wskazywali, że celem postawienia bramy było wyгородzenie terenu dla zwierząt, a mieszkańcy posesji jak i osoby postronne w sposób swobodny korzystały z tej drogi. Powyższe wnioski znajdują potwierdzenie także w zeznaniach świadka J. B., D. J.. Z zeznań tych jednoznacznie wynika, że działka nr (...) nigdy nie była w wyłącznym użytkowaniu wnioskodawców oraz ich poprzedników prawnych. Wnioski te znajdują także potwierdzenie w piśmie z dnia 26 marca 2015 r., z którego bezsprzecznie wynika, że z działki tej korzystały inne osoby (k. 96).

Przechodząc w dalszej kolejności do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 217 § 1 i 3 kpc w zw. Z art. 232 kpc poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie geodezji ocenić należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, że przedmiotem dowodu, zgodnie z art. 227 kpc mogą być wyłącznie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 11 kwietnia 2018 r., I ACa 674/17). Natomiast z treści przepisu art. 217 § 3 kpc jednoznacznie wynika uprawnienie sądu do pominięcia każdego wniosku dowodowego, który nie ma już znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W zakresie podnoszonego zarzutu skarżący podnosili, że celem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu geodezji było ustalenie zakresu zasiedzenia w związku z wybudowanymi przez sąsiadów tzw. dobudówki. W obliczu oceny, iż do zasiedzenia określonej we wniosku nieruchomości faktycznie nie doszło, bezcelowym było przeprowadzanie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Odnosząc się do wyartykułowanych przez skarżącego naruszeń prawa materialnego – a to art. 172 kc oraz 339 kc ocenić należy, że także one nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 172 § 1 kc posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). W myśl § 2 art 172 kc po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Oznacza to, że aby nabyć własność nieruchomości w drodze zasiedzenia muszą być spełnione dwie przesłanki: samoistne i nieprzerwane posiadanie nieruchomości, i upływ określonego czasu w zależności od dobrej lub złej wiary. Słusznie wskazał Sąd I instancji, że do zasiedzenia własności prowadzi tylko posiadanie samoistne tzn. takie, jakie odpowiada treści prawa własności.

Posiadanie w ujęciu kodeksu cywilnego (art. 336 kc) oznacza faktyczną i rzeczywistą moc władania rzeczą w zakresie odpowiadającym podmiotowemu prawu własności lub innemu prawu, z którym wiąże się władztwo nad cudzą rzeczą. Na pojęcie posiadania składają się dwa elementy: władanie (corpus possessionis) oraz element psychiczny tj. wola posiadania dla siebie (animus rem sibi habendi). Do zasiedzenia własności prowadzi tylko posiadanie samoistne tzn. takie, jakie odpowiada treści prawa własności.

Samoistnym posiadaczem nieruchomości w rozumieniu art. 172 kc jest zatem ten, który nią włada jak właściciel (art. 336 kc), wykonuje uprawnienia składające się na treść prawa własności (art. 140 kc); tj. korzysta z nieruchomości z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego do rozporządzenia nią. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2018 r.

II CSK 638/17).

Zestawiając powyższe z ustalonym w sprawie stanem faktycznym nie może ulegać wątpliwości, że zarówno wnioskodawcy jak i poprzednicy prawni nigdy nie byli posiadaczami spornej działki o numerze (...), gdyż z działki tej korzystały swobodnie także inne osoby. Przewidziane w art. 339 kc domniemanie, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym, nie jest domniemaniem, które bezwzględnie wiąże, niezależnie od okoliczności. Jest to domniemanie, które nie może być sprzeczne z istniejącym stanem faktycznym, który wprost wyłącza dopuszczalność takiego domniemania. Inaczej mówiąc, może być ono obalone w drodze dowodów zmierzających do wykazania okoliczności przeciwnych niż objęte jego treścią (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r.IV CSK 487/13). Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny nie pozwalał zatem na przyjęcie domniemania wynikającego z treści art. 339 kc.

Podsumowując ocenić należy, że Sąd I instancji prawidłowo wywiódł, że na gruncie niniejszej sprawy nie zaistniały podstawy do stwierdzenia zasiedzenia określonej wnioskiem nieruchomości.

Konkludując należy ocenić, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie oraz zastosował prawo materialne, a wyartykułowane przez skarżącego w tym przedmiocie zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznając apelację w całości za bezzasadną na podstawie art. 385 kpc orzekł o jej oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 par. 2 kpc.

Ewa Dobrzyńska – Murawka Beata Grzybek Joanna Dąbrowska-Żegalska